

ΕΝ ΕΙΔΕΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ:
ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ ΑΠΟΛΕΙΠΝΟ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΡΟΚΟΥ

from Jim Schlemmer

Όποιος είναι έπαι και λίγο εξοικειωμένος με τη τέχνη του Στέφανου Ρόκου και τα έργα που έχει δημιουργήσει, όλα αυτά τα χρόνια, θα έχει πιθανότητα αντιληφθεί την εμμονική αγάπη του για τη μουσική. Ντι-τζι, δίσκοι βινυλίου και τα εξαρτήματά τους, πιάνο και θα γραμμόφωνο, μικρόφωνο, πιάτρα και διάφορα άλλα μουσικά όργανα εμφανίζονται τακτικά στο σκηνικό του έργου του, από το *Θάρσος και Χρόνια Αντικείμενα* του 2005 μέχρι σήμερα, ως εικόνες που είτε βρίσκονται σε πρώτο πλάνο αποτελώντας το κύριο θέμα του έργου είτε εντάσσονται σε μοτίβα του φόντου.

Το 2010, νιώθοντας ότι δεν του αρκούσε πια να εγκαθιστάει απλά στα έργα του εικόνες συνδεδεμένες με τη μουσική και τους μουσικούς, ο Ρόκος προεργάζει σε ένα πιο σύνθετο και ολιστικό πέρασμα που συνέναντι ζωγραφική και μουσική. Ξίτησε από διάφορους μουσικούς της διεθνούς σκηνής (με τους οποίους διατηρούσε προσωπική σχέση) να συνθέσουν και να προηγήσουν μουσική αντίλαλη άσκηση από μια σύνθεση ζωγραφικών έργων που είχε δημιουργήσει ειδικά γι' αυτό το πρότζεκτ. Η μουσική υπόδειξη του Ρόκου στους μουσικούς ήταν να αξιοποιήσουν με κάποιον τρόπο στις συνθέσεις τους τις λέξεις – *Τρόμος και Ρομάντζο σε έναν Άλλον Πλανήτη*. Οι συνεργασίες που προέκυψαν, οι οποίες εντάχθηκαν σε μια συλλογή που κυκλοφόρησε από τον Ρόκο σε έναν δίσκο με τον ίδιο τίτλο, δεν αποτελούν απλά παράρτημα των ζωγραφικών έργων· περισσότερο λειτουργούν ως ακουστικό «πρισμα» που δίνει μια εντελώς διαφορετική αίσθηση και προοπτική στο έργο του.

Με την κυκλοφορία της νέας σειράς έργων *Stefanos Rokos: Nick Cave and the Bad Seeds' No More Shall We Part, 14 paintings 17 years later*, ο Ρόκος μάς παραδίδει μία ακόμη μοναδική προσέγγιση του τρόπου με τον οποίο το έργο του αφομοιώνει τη μουσική, αυτή τη φορά αποφεύγοντας σχεδόν εξ ολοκλήρου την απεικόνιση μουσικών οργάνων. Χαραδοώντας αντίθετη πορεία από αυτή που είχε ακολουθήσει στο *Τρόμος και Ρομάντζο σε έναν Άλλον Πλανήτη*, ο Ρόκος χρησιμοποιεί τον δίσκο «No More Shall We Part» των Nick Cave & The Bad Seeds, που κυκλοφόρησε το 2001, και δύο b-sides του δίσκου, τα *Bliss Ha Ever Loving Heart* και *Grief Came Riding*, ως πηγή έμπνευσης προκειμένου να δημιουργήσει μια σειρά από απολύτως προσωπικά εικαστικά έργα.

«Όταν κυκλοφόρησε ο δίσκος το 2001», εξηγεί ο Ρόκος, «έσπερα έντονα επίδραση τόσο στην προσωπική όσο και στην καλλιτεχνική μου ζωή. Κατά μία έννοια, άλλαξε τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνομαι τον έρωτα αλλά και οραμένα πιο φιλοσοφικά ερωτήματα σχετικά με τον Θεό και τον κόσμο, το πώς με επηρέαζαν όσα συνέβαιναν γύρω μου, ή πώς σχετίζεται η προσωπικότητά μου με ένα περισσότερο μαγικό/κόσμο περιβάλλον».

Τα έργα της ενότητας αποτελούν την εικαστική απόκριση του Ρόκου όχι μόνο στο ιστορικό περιεχόμενο αλλά και στη μουσική του δίσκου. Ποιέ όμως δεν περιορίζονται αυστηρά στο να απεικονίζουν τις αφηγήσεις, τα νοήματα ή τα συναισθήματα που ενσωματώνονται στους στίχους των τραγουδιών. Αν και σε πολλές περιπτώσεις ο Ρόκος αναοίρει μία εικόνα που βασίζεται ευθέως στους στίχους του Cave, ο μεγαλύτερος πλάσιος της σκηπέ πληροφορίας στα έργα του πηγάζει αποκλειστικά από την προσωπική ματιά και φαντασία του ζωγράφου. Και παρότι η πηγή έμπνευσης τους είναι ένα προαχρονικό, απολύτως αυταρκές και ανεξάρτητο έργο, οι εικαστικές αυτές δημιουργίες κατ' ανάγκη τρόπο συνιστούν αποτέλεσμα συνεργασίας, έτσι και αν το πρότζεκτ του Στέφανου Ρόκου έλαβε την πλήρη έγκριση και υποστήριξη του Nick Cave.

Η σύνταξη μου Sarah κι εγώ είχαμε την τιμή να είμαστε παρόντες στα εργαστήρια του Στέφανου και με τους δύο άνδρες, όταν τα έργα αποκαλύφθηκαν, ολοκληρωμένα πλέον, στον Nick για πρώτη φορά. Βρισκόμασταν στο τελευταίο στάδιο της ερωματικής μας περιπέτειας με τους Bad Seeds, το 2017, και είχαμε μία ολιγόλεπτη μέρα στην Αθήνα. Ο Στέφανος είχε μόλις ολοκληρώσει τα κύρια έργα της ενότητας, και αυτή θα ήταν μάλλον η καλύτερη ευκαιρία του Nick να δει τα έργα κατ' ιδίαν, πριν εκτεθούν στο κοινό.

Καθώς είχα προσωπικά μελολαβίες προκειμένου να πάρω ο Στέφανος το πρόσωπό μας γι' αυτό το πρότζεκτ, το οποίο μου είχε προαναφερθεί το 2014, η στιγμή αυτή ήταν σημαντική για όλους μας. Και τώρα που η ώρα των αποκαλυπτηρίων είχε πλέον φτάσει, είχε μεγάλο ενδιαφέρον να παρατηρήσω από κοντά το γαμάτο χέρι του ζωγράφου και τη δυναμική αλληλεπίδραση ανάμεσα στους δύο καλλιτέχνες. Ήταν σαν να βλέπω να δεξιολογείται μπροστά μου ένας εξαιρετικά εργατικός σκηπέ αρχικά ο ένας έφερνε βόλτες γύρω από τον άλλον, με αμοιβαίο σεβασμό και ευγένεια, αλλά και κάποιον διασημό· ήπια, αργά και σταδιακά, ήρθαν κοντά, με μεγαλύτερη ζεστασιά, λιγότερη επισημότητα, επαναλαμβάνοντας εναλλάξ λεπτομέρειες, ώσπου, στο τέλος, πλάι-πλάι, κοιτούσε/έκοιταν μπροστά στους πίνακες αναλλοίωτους ιδέες, σημειώνοντας ο ένας τις προτίψεις του άλλου.

Πέρα όμως από τη δεξιά μου, στήριξη του Nick, τι είναι όραση από τον πραγματικό σύνδεση τα έργα του Ρόκου με τα τραγούδια; Κατά συνέπεια επιλογή τα έργα του είναι μη περιγραφικά, οι

δε αναφορές στο περιεχόμενο των στίχων περιορίζονται στο *όλαςμο*, υποβολές και σπάνες. Μήπως τα έργα είναι αλληγορικά; Μήπως συμβολικά; Σύμφωνα με τον καλλιτέχνη, μπορούν να είναι όλα τα παραπάνω ή και τίποτα από αυτά, ανάλογα με το έργο. Ορισμένα είναι εμφανώς ερμηνευτικά και διατηρούν έμφυτο μόνο δεσμούς με τα φαινόμενα τραγουδιού, προβάλλοντας παράλληλα τα σύμβολα και τις αποτιμητικές αναφορές του ζωγράφου στα τραγούδια. Άλλα πάλι, στα οποία ο Ρόκος επιδιώκει να αποτιμηθεί ολοκληρωτικά το νόημα του τραγουδιού, κάποτε ενσωματώνοντας και άλλους που απορρίπτονται από τους ίδιους τους στίχους. «Έχω προσεγγίσει διαφορετικά αυτή τη σειρά έργων», εξηγεί ο Ρόκος, «Είναι η πρώτη φορά που το έργο ενός άλλου καλλιτέχνη δεν αποτέλεσε μόνο πηγή έμπνευσης για μένα, αλλά μου προσέφερε και το δικό μου πλαίσιο μέσα στο οποίο θα διαμορφωνόταν και θα παρουσιάζονταν τα έργα αυτά. Επίσης, δεν αποτελεί κάθε έργο της ενότητας «επιτομική» απεικόνιση του τραγουδιού του οποίου φέρει τον τίτλο. Τα τραγούδια γίνονται μέρος μου εκτός από προσωπικές και δυνατές, οι οποίες δεν αντανακλούν πάντοτε άμεσα το περιεχόμενο των στίχων. Ο δίσκος λειτουργεί περισσότερο σαν γάστρη, με εκκεντρικές διαδρομές, σήματα και ορισμούς. Δεν τον ακολουθώ πιστά για να φτάσω στον προορισμό μου, όμως με βοήθησε να γινώ μάθη στη διαδρομή».

Είναι πάντως σίδηρο ότι η κρισιολογία ως στρατηγική δεν υπηρέτησε τις καλλιτεχνικές επιδιώξεις του Ρόκου. Βέβαια, αυτό που περιγράφει ιστορικά ο Cave στο «No More Shall We Part» δεν αντιστοιχεί κριτικολογικά σε εκείνο που βιώνει ο Ρόκος στην προσωπική του ζωή αντιστέκει τον πρώτο του συναισθηματικό δεσμό με τον δίσκο. Ενώ ο Cave τραγουδούσε για την ανάλυση της λέξεως μιας οδυνηρής σχέσης, ο Ρόκος πλέκει με μια σχέση που σιγά-σιγά κατέρχεται. Μέσα σε αυτό το φιλοσοφικό πλαίσιο, ο Ρόκος αντί να καταβύσει τις πρωταρχικές επιλογές του ίδιου αφορά το θέμα ή και τις παραπονοίες που εμφανίζονται στα έργα μάλλον από την προσωπική του εικονογραφία παρά από συγκεκριμένα στοιχεία που σταθροποιεί από τους στίχους του Cave.

Ο Ρόκος είχε ήδη καταπαύσει σε αυτή τη μέγιστη εξωτερική ιδιαιτερότητα περιγραμμένη, αφενός, και περιφραγμένη για την «επιτομική» απεικόνιση, αφετέρου, όταν συνειδητά απέφυγε τις παραπονοίες για πρώτη φορά, πριν από μία και πλέον δεκαετία: «Υπήρχαν όλα στο μυαλό μου», βεβαιώνει, «σαν ένα θάλα όνειρο». Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο τρόπος με τον οποίο

My heartfelt thanks to Nick Cave, who treated me and helped me to the most substantial and sincere way to realise this great dream of mine – and for a thousand other reasons.
Thanks to Jim and Sarah who were always by my side on this road – strewn with music, colours and bitter oranges – following the plot along with me.
S.R.

Ευχαριστώ με όλη μου την καρδιά τον Nick Cave που με εμπνεύστηκε και με βοήθησε με τον πιο ουσιαστικό και ειλικρινή τρόπο να πραγματοποιήσω αυτό το μεγάλο μου όνειρο, και για χίλιους άλλους λόγους.
Ευχαριστώ τον Jim και τη Sarah που στάθηκαν δίπλα μου σε όλη αυτή τη υπερωμαμένη με μουσική, χρώματα και νερό/όρα- διαδρομή, ακολουθώντας μαζί μου την «πλοκή».
Σ.Ρ.

ΕΝ ΕΙΔΕΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ:
ΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ ΑΠΟΛΕΙΠΝΟ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΡΟΚΟΥ

from Jim Sclavovskis

Όποιος είναι έπαι και λίγο εξοικειωμένος με τη τέχνη του Στέφανου Ρόκου και τα έργα που έχει δημιουργήσει, όλα αυτά τα χρόνια, θα έχει πιθανότητα αντιληφθεί την εμμονική αγάπη του για τη μουσική. Ντιν-τζιν, δίσκοι βινυλίου και τα εξαιρετικά τους, πικάνη και θα γραμφοφώνια, μικρόφωνα, πιάτρα και διάφορα άλλα μουσικά όργανα εμφανίζονται τακτικά στο σκηνικό του έργου του, από το *Θάρσος* και *Χρόνια Αντεκαμένα* του 2005 μέχρι σήμερα, ως εικόνες που είτε βρισκόνται σε πρώτο πλάνο αποτελώντας το κύριο θέμα του έργου είτε εντάσσονται σε μοτίβα του φόντου.

Το 2010, νιώθοντας ότι δεν του αρκούσε πια να ενσωματώνει απλά στα έργα του εικόνες συνδεδεμένες με τη μουσική και τους μουσικούς, ο Ρόκος προεργάστηκε σε ένα πιο σύνθετο και ολιστικό πρόγραμμα που συνέδεαν ζωγραφική και μουσική: ζήτησε από διάφορους μουσικούς της διεθνούς σκηνής (με τους οποίους διατηρούσε προσωπική σχέση) να συνθέσουν και να προηράρισαν μουσική αντίλαλη εμπνευσμένη από μια σύνθεση ζωγραφικών έργων που είχε δημιουργήσει ειδικά γι' αυτό το πρότζεκτ. Η μουσική υπόδειξη του Ρόκου στους μουσικούς ήταν να «εμπνεύσουν με κάποιον τρόπο στις συνθέσεις τους τίς λέξεις – *Τρόμος* και *Ρομάντζο σε έναν Άλλον Πλανήτη*. Οι συνεργασίες που προέκυψαν, οι οποίες εντάχθηκαν σε μια συλλογή που κυκλοφόρησε από τον Ρόκο σε έναν δίσκο με τον ίδιο τίτλο, δεν αποτελούν απλά παράγραμμα των ζωγραφικών έργων· περισσότερο λειτουργούν ως ακουστικό «πρίσμα» που δίνει μια εντελώς διαφορετική αίσθηση και προοπτική στο έργο του.

Με την κυκλοφορία της νέας σειράς έργων *Stefanos Rokos: Nick Cave and the Bad Seeds' No More Shall We Part, 14 paintings 17 years later*, ο Ρόκος μάς παραδίδει μία ακόμη μοναδική προσέγγιση του τρόπου με τον οποίο το έργο του αφομοιώνει τη μουσική, αυτή τη φορά αποφεύγοντας σχεδόν εξ ολοκλήρου την απεικόνιση μουσικών οργάνων. Χαραδοώντας αντίθετη πορεία από αυτή που είχε ακολουθήσει στο *Τρόμος* και *Ρομάντζο σε έναν Άλλον Πλανήτη*, ο Ρόκος χρησιμοποιεί τον δίσκο «No More Shall We Part» των Nick Cave & The Bad Seeds, που κυκλοφόρησε το 2001, και δύο b-sides του δίσκου, τα *Bliss Ha Ever Loving Heart* και *Grief Came Riding*, ως πηγή έμπνευσης προκειμένου να δημιουργήσει μια σειρά από απολάυτες προσωπικά εικαστικά έργα.

«Όταν κυκλοφόρησε ο δίσκος το 2001», εξηγεί ο Ρόκος, «όσες φορές ένιωθα επίδραση τόσο στην προσωπική όσο και στην καλλιτεχνική μου ζωή. Κατά μία έννοια, άλλαξε τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνομαι τον έρωτα αλλά και οραμένα και αφήρητα εργαζόμενα σχετικά με τον Θεό και τον κόσμο, το πώς με επηρέαζαν όσα συνέβαιναν γύρω μου, ή πώς σχετίζετα με προσωπικότητά μου με ένα περισσότερο μαγευτικό κοινωνικό περιβάλλον».

Τα έργα της ενότητας αποτελούν την εικαστική απόκριση του Ρόκου όχι μόνο στο ιστορικό περιεχόμενο αλλά και στη μουσική του δίσκου. Ποτέ όμως δεν περιορίζονται αυστηρά στο να απεικονίζουν τις αφηγήσεις, τα νοήματα ή τα συναισθήματα που ενσωματώνονται στους στίχους των τραγουδιών. Αν και σε πολλές περιπτώσεις ο Ρόκος αναοίρει μία εικόνα που βασίζεται ευθέως στους στίχους του Cave, ο μεγαλύτερος πλάτος της σκηκής πληροφορίας στα έργα του πηγάζει αποκλειστικά από την προσωπική ματιά και φαντασία του ζωγράφου. Και παρότι η πηγή έμπνευσης τους είναι ένα προαόχηρο, απολύτως αυταρκές και ανεξάρτητο έργο, οι εικαστικές αυτές δημιουργίες κατ' ανάγκη τρουν συναισθηματικό αποτέλεσμα συνεργασίας, έτσι και αν το πρότζεκτ του Στέφανου Ρόκου ελαβε την πλήρη έγκριση και υποστήριξη του Nick Cave.

Η σύνταξη μου Sarah κι εγώ είχαμε την τιμή να είμαστε παρόντες στα εργαστήρια του Στέφανου και με τους δύο άνδρες, όταν τα έργα αποκαλύφθηκαν, ολοκληρωμένα πλέον, στον Nick για πρώτη φορά. Βρισκόμασταν στο τελευταίο στάδιο της ερωματικής μας περιπέτειας με τους Bad Seeds, το 2017, και είχαμε μία ολιγόλεπτη μέρα στην Αθήνα. Ο Στέφανος είχε μόλις ολοκληρώσει τα κύρια έργα της ενότητας, και αυτή θα ήταν μάλλον η καλύτερη ευκαιρία του Nick να δει τα έργα κατ' ιδίαν, πριν εκτεθούν στο κοινό.

Καθώς είχε προσωπικά μελολαφίες προκειμένου να πάρει ο Στέφανος το πρόνομο φως γι' αυτό το πρότζεκτ, το οποίο μου είχε προαναφέρει το 2014, η στιγμή αυτή ήταν σημαντική για όλους μας. Και τώρα που η ώρα των αποκαλυπτηρίων είχε πλέον φτάσει, είχε μεγάλο ενδιαφέρον να παρατρια από κοντά το γεμάτο χάρη τελευταίο και τη δυναμική αλληλεπίδραση ανάμεσα στους δύο καλλιτέχνες. Ήταν σαν να βλέπω να δεξιολογείται μπροστά μου ένας εξαιρετικά εργατικός στένος αρχικά ο ένας έφερνε βόλτες γύρω από τον άλλον, με αφοσιωμένο σοβαρό και ευγενικό, αλλά και κίσιονο δισταγμό· έπειτα, αργά και σταδιακά, ήρθαν κοντά, με μεγαλύτερη ζεστασιά, λιγότερη επισημότητα, επαναλαμβάνοντας εναλλάξ λεπτομέρειες, ύστερα, στο τέλος, πλάι-πλάι, κοιτούσε έκταναν μπροστά στους πίνακες αναλλοίωτους ιδέες, σημειώνοντας ο ένας τις προτίψεις του άλλου.

Πέρα όμως από τη δεξιοτέχνη πια, στήριξη του Nick, τι είναι άραγε αυτό που πραγματικά συνδέει τα έργα του Ρόκου με τα τραγουδιά; Κατά συνέπεια ερώτηση για τα έργα του είναι μη περιγραφή, οι

δε αναφορές στο περιεχόμενο των στίχων περιορίζονται στο *Ολόστομο*, σποραδικές και σπάνιες. Μήπως τα έργα είναι αλληγορικά; Μήπως σφολιβά; Σίφωνα με τον καλλιτέχνη, μπορούν να είναι όλα τα παραπάνω ή και τίποτα από αυτά, ανάλογα με το έργο. Ορισμένα είναι εμφανώς ερμηνευτικά και διατηρούν έμφυτο μόνο δεσμούς με τα φαινόμενα τραγουδιού, προβάλλοντας παράλληλα τα σφάλματα και τις αποβαθμισμένες αναφορές του ζωγράφου στα τραγουδιά. Άλλα πάλι, στα οποία ο Ρόκος επιδιώκει να αποπειραθεί ολοκληρωτικά το νόημα του τραγουδιού, κάποτε ενσωματώνοντας και άλλους που απορρίπτονται από τους ίδιους τους στίχους. «Έχω προσεγγίσει διαφορετικά αυτή τη σειρά έργων», εξηγεί ο Ρόκος. «Είναι η πρώτη φορά που το έργο ενός άλλου καλλιτέχνη δεν αποτέλεσε μόνο πηγή έμπνευσης για μένα, αλλά μου προσέφερε και το δικό μου πλαίσιο μέσα στο οποίο θα διαμορφωνόταν και θα παρουσιαζόταν τα έργα αυτά. Επίσης, δεν αποτελεί κάθε έργο της ενότητας «επιτομική» απεικόνιση του τραγουδιού του οποίου φέρει τον τίτλο. Τα τραγουδιά γίνονται μέρος μου εκτός από προσωπικές και δυνατές, οι οποίες δεν αντανακλούν πάντοτε άμεσα το περιεχόμενο των στίχων. Ο δίσκος λειτουργεί περισσότερο σαν γάστρη, με εκκεντρικές διαδρομές, σχήματα και ορισμό. Δεν τον ακολουθούρα πιστά για να φτάσω στον προορισμό μου, όμως με βοήθησε να γρη μάθη στη διαδρομή».

Είναι πάντως σαφές ότι η κρισιολογία ως στρατηγική δεν υπηρέτησε τις καλλιτεχνικές επιδιώξεις του Ρόκου. Βέβαια, αυτό που περιγράφει ιστορικά ο Cave στο «No More Shall We Part» δεν ανταποκρίνεται κριτικτικά σε εκείνο που βιώνει ο Ρόκος στην προσωπική του ζωή αντέχει τον πρώτο του συναισθηματικό δεσμό με τον δίσκο. Ενώ ο Cave τραγουδάει για την ανάλυση της λέμεσης μιας οξύμωρης σχέσης, ο Ρόκος πλέκει με μια σχέση που σιγά-σιγά κατέρχεται. Μέσα σε αυτό το φρασεολογικό πλαίσιο, ο Ρόκος αντίθετα κατά βάση τις πρωταρχικές επιλογές του ίδιου αφορά το θέμα ή και τις παραστάσεις που εμφανίζονται στα έργα μάλλον από την προσωπική του εικονογραφία παρά από συγκεκριμένα στοιχεία που σταθροάζει από τους στίχους του Cave.

Ο Ρόκος είχε ήδη καταπαθείσει σε αυτή τη μέτρια εξωτερικά ιδιόμορφη περιγραφή, αφηρη- και περιφραστική για την «επιτομική» απεικόνιση, αφηρητό, όταν συνδέαθε αυτές τις παραστάσεις για πρώτη φορά, πριν από μία και πλέον δεκαετία: «Υπήρχαν όλα στο μυαλό μου», βιβλιάνος, «σαν ένα θάλα όνειρο». Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο τρόπος με τον οποίο

My heartfelt thanks to Nick Cave, who treated me and helped me to the most substantial and sincere way to realise this great dream of mine – and for a thousand other reasons.
Thanks to Jim and Sarah who were always by my side on this road – strewn with music, colours and bitter oranges – following the plot along with me.
S.R.

Ευχαριστώ με όλο μου την καρδιά τον Nick Cave που με εμπνεύστηκε και με βοήθησε με τον πιο ουσιαστικό και ειλικρινή τρόπο να πραγματοποιήσω αυτό το μεγάλο μου όνειρο, και για χιλιάδες ακόμη λόγους.
Ευχαριστώ τον Jim και τη Sarah που στάθηκαν δίπλα μου σε όλη αυτή τη υπερωμαμένη με μουσική, χρώματα και νερόντζια – διαδρομή, ακολουθώντας μαζί μου την πλοκή.
Σ.Ρ.

As I sat sadly by her side | At the window, through the glass | She stroked a kitten in her lap
 | And we watched the world as it fell past | Softly she spoke these words to me | And with
 | broad new-eyes, open wide | We pressed our faces to the glass | As I sat sadly by her side | She
 | said, "Father, mother, sister, brother | Uncle, aunt, nephew, niece | Soldier, sailor, physician,
 | labourer | Actor, scientist, mechanic, priest | Earth and moon and sun and stars | Planets
 | and comets with tails blazing | All are there forever falling | Falling lovely and amazing" |
 | Then she smiled and turned to me | And waited for me to reply | Her hair was falling down
 | her shoulders | As I sat sadly by her side | As I sat sadly by her side | The kitten she did gently
 | pass | Over to me and again we pressed | Our different faces to the glass | "That may be
 | very well," I said | "But watch the one falling in the street | See him gesture to his neighbours
 | See him trampled beneath their feet | All outward motion connects to nothing | For each is
 | concerned with their immediate need | Witness the man reaching up from the gutter | See the
 | other one stumbling on who can not see" | With trembling hand I turned toward her | And
 | pushed the hair out of her eyes | The kitten jumped back to her lap | As I sat sadly by her
 | side | Then she drew the curtains down | And said, "When will you ever learn | That what
 | happens there beyond the glass | Is simply none of your concern! | God has given you but one
 | heart | You are not a home for the hearts of your brothers | And God does not care for your
 | benevolence | Any more than he cares for the lack of it in others | Nor does he care for you to
 | sit | At windows in judgment of the world He created | While sorrows pile up around you
 | Ugly, useless and over-inflated" | At which she turned her head away | Great tears leaping
 | from her eyes | I could not wipe the smile from my face | As I sat sadly by her side

